

души гърлото му. Тамъ, тамъ далече бѣ неговата малка земя, бедна и проста, неизвестна, незачетена и все пакъ скѣпа, желана, най-хубавата на свѣта. Тамъ господаритѣ на Хемуса щѣха да основатъ великата нова империя, която ще събере всички млади и буйни сили на полуострова. А това тукъ — то бѣ само велелепие на смъртникъ...

Визансъ, Визансъ, твоитѣ дни сѣ преброени вече, ти не можешъ да крепишъ такава огромна властъ на хилавата си снага. Ти ще загинешъ — и камъкъ върху камъкъ нѣма да остане отъ приказното ти богатство. А онова жилаво племе ще пребѣде въ вѣковетѣ...

— За какво мислишъ, драги приятелю?... — попита отново Теофилъ, леко загриженъ.

Иваница дълбоко въздъхна и не отговори.

Отвѣтъ колоната бѣше изписана съ пророчески надписи за всичко, което е било и което ще стане съ Константиновградъ.

— Хайде сега малко да се поразходимъ по Меза, — предложи ромеецътъ.

Здрачътъ бързо и неусѣтно нахлуваше въ шумнитѣ улици, поглъщаше блѣсъка на емайловитѣ плочки и изтриваше яркитѣ багри на туникитѣ и намѣткитѣ. Пресѣкоха единъ малкъ площадъ и неочаквано потънаха въ буйния потокъ отъ хора, който изпълваше прочутата Мезийска улица. Тамъ всѣка вечеръ се срѣщаше най-изтънчениятъ, най-известниятъ свѣтъ на Визансъ. Въ прочутитѣ по цѣлъ свѣтъ базари, които се редѣха отъ дветѣ ѣ страни, ромейскитѣ хубавици намираха скѣпи златовезани платове отъ блестящъ пурпуръ, коприни съ цвѣтъ на теменуга и праскова, килими отъ Сирия и Багдатъ, червено боядисани кожи, ковчезета отъ слонова костъ, смарагдови огърлици, чаши отъ сардониксъ и ахатъ, елмазени гривни.

Едри нубийци съ викове пробиваха пътъ за носилкитѣ, които носѣха на раменетѣ си. Задъ прозирнитѣ завеси се мѣркаха начервени и набѣлени жени въ свѣтли туники, нѣкои вървѣха пешъ, гъвкави и стройни. Следъ тѣхъ дълго оставаше опияняваща диря отъ скѣпо халдейско благоухание. Често лукавоблестящи погледи се спираха любо-